

Krausz Kende: Egy balszerencés nap margójára

Elhúzódott a pollenszezon.

Tormaj tiszta szívből gyűlölte ezt az időszakot, az allergia sosem kímélte.

Szokás szerint megállás nélkül folyt az orra, naponta elhasznált egy százas csomag zsebkendőt, és annyira viszkedett a torka, hogy képtelen volt tisztán gondolkodni, amíg be nem vette a gyógyszereit.

Jó pár éve költözött a városba, amikor épp csak elindult a zöldprojekt. Emlékezett még az akkori szalagcímekre, amik innovatív, modern infrastruktúrával, egyedi újításokkal kérkedtek, egy-kettő oldal még mindig a kályhája melletti tüzelőskosárba gyűrve várt arra, hogy télen be lehessen vele fűteni.

„Ennyit is érnek ezek a szennyek” morogta mindig az orra alatt, mielőtt a lángokba dobott volna egy galacsint.

Persze, azóta már szinte ritkaságszámba megy igazi, nyomtatott újságot látni, mindenki, még az aluljáróban osztogatott pletykamagazinok is digitális formára váltottak.

Tormaj lakása pedig ezer éve kiment már a divatból. Senki nem használt már kályhát.

A férfi azonban nem tervezett elköltözni.

Mikor először a kezébe fogta az ajtaját nyitó mágneskártyát, és belépett, egyből megszerette a helyet.

A társasház, amiben élt, az első herbaházak, vagyis génmódosított növényekből kialakított lakóhelyek közé tartozott, és szinte teljes egészében egy hatalmasra növesztett vadgesztenyefa alkotta.

Meglepően kényelmes otthon volt, egy hozzá hasonló agglegénynek tökéletesen megfelelt.

Azóta, hogy beköltözött, minden sarkot megtöltött az olyan felesleges kacatokkal, mint a karácsonyra kapott, keményre száradt díszes mézeskalácsok, az út mentéről felszedett tobozok, meg az egyetemi diplomája, amit nemrég ásott elő a spájzból, és azóta a konyhaasztalon hevert, lekvárfoltokat gyűjtögetve.

Egy-egy szépséghibát, mint a néhol egyenetlen padlót leszámítva a Herbaház-projekt tökéletesen sikerült, és ilyenkor minden ember jól tudta, hogy ez Janne Hertnek köszönhető. Szinte az egész várost az ő keze, na meg pénze formálta a mai arculatára.

Janne a század üdvöskéje volt.

Kiemelkedő tehetség gyermekkorától, varázslatos érzéssel megáldva a botanikához.

Az első igazi áttörést akkor érte el, mikor több gyógynövény ötvözéséből sikerült létrehoznia a H-hibridet.

A bájos, apró sötétkék virág kapszulaformában lenyelve másodpercek törtrésze alatt képes volt gyógyítani a csonttörésektől kezdve a rándulásokon át szinte bármiféle sérülést.

Mondani sem kell, a világ vezető gyógyszergyártói mind örömmel rátették volna a mancsukat, ám a botanikus fityiszt mutatva (viccen kívül, le is lett fényképezve) fordított hátat nekik, és a saját cégét megalapítva, alig pár hónap leforgása alatt nincstelen tudósból milliomos lett.

A hirtelen megszerzett vagyont valami különös, mindenki más számára ismeretlen oknál fogva városfejlesztésbe forgatta.

Nem telt sok időbe, hogy minden zöldbe boruljon, öt parkkal több, élőfalak és mohaszőnyeg mindenhol.

Tormaj megköszönte volna, ha valamit csinálnak a pollennel is, ha már annyira belemelegedtek a génmódosításba.

Egy tálba müzlit öntött, nyakonlocsolta az előző nap megbontott, felvizezett tejpor maradékával, majd el-el bambulva kanalazta a szájába a tápanyagszegény reggelit.

Tekintete az üres gyümölcsös kosárra tévedt.

„Hónap végéig kihúzom” gondolta magában, és az allergiagyógyszere utolsó szemét gyorsan, víz nélkül lenyelte.

Már a cipőjét húzta, de a torka továbbra is istentelenül viszkedett. Csak reménykedni tudott abban, hogy a munkahelyén valamelyik asztalfiókban maradt még tableta.

Animátorként dolgozott egy nevenincs cégnél, akiknek a kabalaállatát kellett életre keltenie. Az igazat megvallva, a lelkesedést, ami benne volt egyetem alatt a szakma iránt, azt a munkahelye mostanra teljesen kiölte belőle.

A főnöke egy mogorva alak volt, őszülő pajesszal, a feje tetején kopasz folttal, és bántóan éles hanggal, amit előszeretettel emelt fel minden alkalmazottjára, akibe éppen bele tudott kötni.

Tormajt egyre gyakrabban pécézte ki magának, és a helyzeten cseppet sem segített, hogy mostanában rendszeresen késett.

Mentségére szóljon, nem tehetett róla. A mágnesvonatjáratok évek óta megbízhatatlannak számítottak, ám idén mintha még a szokásosnál is rosszabb lett volna a helyzet.

A mágnesvasút tömegközlekedési eszköz volt, állami kézben, de egyre inkább úgy tűnt, a felelősök bagóznak rá.

Pedig még a laikus is jól látta, hogy ráfér a vagonokra egy modernizálás, arról nem is beszélve, hogy a sínek erőtere (aminek köszönhetően a mozdonyok jó tíz centivel a talaj felett lebegve közlekedtek), minden földrengés után kiigazítást igényelt volna.

Az állomáson nyolc órához képest csak párán lézengtek.

A férfi beállt az egyik fedett fülkébe, gondosan távolságot tartva a sínek előtt húzódó sárga csíktól. Nem hiányzott neki még egy láb elvesztése.

Keresztbefonta a kezét a mellkasán, nekidőlt az üveg hátlapnak.

Odanéznie sem kellett, jól tudta, hogy egy rakás trágár szó, és egy vérző szemű, hófehér nyúl van rágraffitizve, ami kicsivel az ideköltözése után került fel a fülkére.

A vele szemben magasodó toronyház kivetítőjén egy szőke színésznő reklámmosolya világított rá valami tengerpartról, a kezében üdítő, jól látható márkajelzéssel.

„A Kék Öböl inspirálta ízvilág” állt alatta, narancssárga, villogó betűkkel.

Aha, szóval ez még nem frissült.

A Japántól délre fekvő, közismert sztárok által igencsak kedvelt apró üdülőszigetet pár nappal azelőtt nemes egyszerűséggel szinte teljesen maga alá gyűrte a partvonal nagy részének leszakadása után kialakult megacunami.

– Tisztelt utasaink! A 8:11-kor induló, belváros felé haladó járat, műszaki hiba miatt előreláthatólag tíz percet késik!

Ma sem fog időben beérni.

A helyzet nem lenne ennyire katasztrófális, ha ébredés után nem kellett volna újraindítva a lábát. Tormaj kelés után szeretett alaposan megnyújtózkodni, utána pedig pár ugrással, fekvőtámasszal felpörgetni a vérkeringését. Ám aznap reggel a fém végtag nem követte a parancsait, így minden további nélkül hátrabukott, esés közben a tarkóját bevágva az ágy sarkába.

Az ablakpárkányba kapaszkodva tápáskodott fel, majd a lábát holtúlyként maga után vonszolva elbicegett a konyháig telefonjáért, hátha a protézishez járó alkalmazással sikerülhet visszakapcsolni.

Jó ideje használta ezt a lábat, és már mikor megkapta, akkor is elavult modellnek számított, de eddig, kisebb-nagyobb rövidzárakat leszámítva, sosem hagyta még cserben.

Nem lett volna pénze egy újra. Ahogy az már csak lenni szokott, a vállalatok a szükségben lévők helyett az egészségesek igényeit priorizálták.

Sosem értette a testmódosítás-fanatikusokat. Ezek az emberek egyre növekvő szubkultúrát alkottak, ami a közös szenvedélyük körül formálódott. Ez alatt a saját végtagjaiktól való megszabadulást és high-tech protézisekkel való kicserélését kellett érteni, a procedúrákhoz hasonlóan hajmeresztő áron.

Hogy miért akarja valaki a hibátlanul működő szerveit eltávolítani egy olyan kedvéért, aminek az egyetlen előnye az eredetihez képest, hogy bluetooth kapcsolattal rendelkezik, arról ötlete sem volt, bár be kellett vallja, egy-egy cég marketingje igencsak meggyőzőnek bizonyult.

Pár héttel azelőtt látta például egy műszem reklámját a Poke-on, ami saját internettel rendelkezett, és három dimenzióban ki tudott vetíteni bármit a felhasználó elé. Mintha egy mások számára láthatatlan, óriási vásznat néznél.

Az ilyen eszközök egyetlen hibája a diszkréció teljes hiánya volt. Ha valaki hamis szemet használt, elég volt pár méteres közelségbe menni hozzá, és a szivárványhártya körül néha felvillanó vörös karika egyből elárulta.

Voltak olyan munkakörök is, amit ilyen módosításokkal rendelkezők egyáltalán nem tölthettek be, hogy megelőzzék a titokban rögzített videofelvételek publikálását. Ez legfőképp bankok, államilag támogatott kutatóközpontok esetében volt szabályozva, de általában elég volt egy-két engedélyt beszerezni, hogy mégis alkalmazzanak.

Ha minden kötél szakad, valószínűleg a közegészségügytől kaphatna új lábat, de ehhez nem nagyon fűlött a foga.

Amióta kormányváltás volt, a hatalomra került párt vezetői egyre több kétes törvénymódosítási javaslatot tettek le az asztalra, majd szavaztattak meg gyorsan, bár volt, hogy csupán pár emberes többséggel.

Ezek közé tartozott a társadalombiztosítási adó minimálbéren élők számára megengedhetetlen magasságba való emelése, de, egyet se féljen a nép, hála istennek elég csupán három év katonai szolgálat ahhoz, hogy egész életére ingyen járhasson kórházba.

A mágnesvasút halk surrogással gördült be a vágányra. Eleredt az eső.

A férfi sóhajtván a vállára kapta a hátizsákját, és megindult a hozzá legközelebb kinyíló ajtó felé. Ernyőt elfelejtett hozni, úgyhogy igencsak remélte, hogy a vonatút alatt eláll a zuhé, mert utána még várt rá egy tizenöt perces séta, és cseppet sem fűlött hozzá a foga, hogy csurom vizesen üljön végig a számítógépe előtt a nyolc órás munkanapot.

Pár lépésre volt a szerelvénytől, amikor a protézise kékes fénye egyszer csak kialudt, majd az eszköz mozdulatlaná dermedt.

– A rohadt... – kutatott kétségbeesetten a telefonja után. – Megvagy! – Húzta elő diadalmasan, ám azonnal lehervedt az arcáról a mosoly. A ripityára tört készülék haloványan pislákol, a jobb felső sarokban az apró akkumulátor jel pirosan figyelmeztette, hogy alig két százalékon van.

Aztán már egyen.

– Basszus. – Zsebre vágta a mobilt, majd haszontalan kísérletet tett arra, hogy valamilyen irányba tovább haladjon, ám a lába horgonyként szögezte le egy pontra. Mögötte a többi felszállni kívánó utas türelmetlen morgolódásba kezdett.

Felkészült arra, hogy ha kell, a bal oldalát lehúzó holt súllyal együtt is felküzdje magát a vonat lépcsőin, ám erre nem került sor.

– Segíthetek? – jelent meg mellette egy kapucnit viselő férfi.

– Kösz, az nem lenne rossz. – A megkönnyebbülés szinte hullámokban lepte el a testét.

Az idegen feltámogatta a vagonra, ám a várttal szemben nem hagyta ott egyből, hanem leült, közvetlenül mellé.

Tormaj a homlokát ráncolta, ám végül úgy döntött, nem vesz a másiktól tudomást, és az ülésorok mellett húzódó ablakon át elsuhanó tájnak szentelte a figyelmét.

Ez volt a reggel egyetlen része, amit szeretett. A mágnesvasútvonalak átszabdalták az egész várost, így ha az ember rajtuk utazott, hol a magasból, hajszálvékony hidakon átkelve tekinthetett le az összezsugorodott, darázsfészekszerűen lakótelepekké rendeződő házakra, hol egy kisebb, telepített erdőszívén át haladt, vagy egy nagyobb felhőkarcoló-csoportosulás árnyéka vetült rá.

– Régi egy modell – szólalt meg mellette az ismeretlen.

– Mi?

A mellette ülő elmosolyodott.

– A lábad.

– Ja, hogy az – értette meg végül. – Igen.

– Próbáltad már az appal újraindítani? – érkezett a következő kérdés.

Tormaj összevonta a szemöldökét. Mintha nem használna tíz éve protézist...

– Lemerült a telefonom. De ma már másodjára történik ez, úgyhogy nem hiszem, hogy megoldaná a dolgot.

A férfi elgondolkodva bólogatott.

– Az egyik munkatársam ért ezeknek a cuccoknak a mechanikájához, ha gondolod, beugorhatsz hozzánk. Seperc alatt helyreteszi neked. Hol szállnál le?

– Parkváros.

Az ismeretlen szája tökéletes o-t formázva kerekedett el.

– Öregem, hát ez tényleg nem a szerencsenapod! Telibe az ellenkező irányba megyünk éppen! Elég volt egy pillantást vetnie az előtte lévő ülésbe szerelt képernyőn a menetrendre, hogy megállapítsa, jóttevőjének igaza van.

– Akárhova is mentél volna, most már száz, hogy nem érsz oda. Hidd el, jobban jársz ha most Sol összerak – győzködte eközben tovább az. – Utána azt csinálsz, amit akarsz.

Tormaj a lehetőségeit latolgatta.

Mire így bevonszolja magát az irodába, le is jár a munkaideje. A protézisek szervízdíjai pedig manapság az egekben voltak, és így hónap végén határozottan nem engedhetett meg magának efféle kiadásokat.

És az idegen cseppet sem tűnt rosszindulatúnak. Sötét bőre volt, térd alá érő, vörös kabátja, rajta arany brossal, hozzá illő öltönytadrággal, tiszta cipővel. Jómódú ember benyomását keltette. A kapucni árnyékot vetett az arcára, de a vonásai így is meggyerőnek hatottak.

Egye fene, ha átverik, akkor inkább egy ilyesféle civilizált figura legyen, mint valami sötét sikátorból ráugró bandita.

– Azt hiszem, erre az ajánlatra nem tudok nemet mondani. – Talán ha térden csúszva könyörög másnap a főnökének, nem fogják kirúgni.

– Janne – nyújtotta a kezét széles vigyorral a jóttevő.

– Tormaj.

Janne egy óriási épületben dolgozott.

A két méter széles, díszes oszlopok közé ékelt bejárathoz egyenetlenül faragott, mohalepte lépcső vitt fel. Tormaj még sosem érezte magát olyan jelentéktelennek, mint a hófehér kötömeg tövében állva.

A másik férfit jól láthatóan nem szeppentette meg a látvány, ahogy felérve az őket közrefogó két marcona biztonsági őr sem.

– Ne aggódjatok, vendég. Kezeskedem érte.

– Uram, a menedzser nekünk azt mondta, hogy nem engedhetünk be kívülállót – ellenkezett az alacsonyabbik. A másik bólogatott.

Janne felvonta a szemöldökét.

– Én viszont így fogok tenni. Ellenvetés?

– Nincsen, Doktor Hert – hátrált meg engedelmesen a kopasz férfi, társa követte.

Tormaj remélte, hogy bent lesz valahol egy lábtörlő, mert a bakancsról, amit viselt, darabokban pergett le a sár, és biztos volt benne, hogyha hátranézne, a márványpadlón végig koszos cipőnyomok jeleznék az útját.

Janne mellette levette a kapucniját.

Lopott pillantást vetett a profiljára, és végre összeállt neki a kép.

– Várjunk csak. Janne Hert? Mármint... az a Janne Hert? – torpant meg hirtelen.

Jóttevője összeráncolt homlokkal bámult vissza rá.

– Ki más lennék?

Érezte, hogy kipirul.

– Kicsit kaotikus volt a reggelem – morogta. – Nem hiszem el, pedig pont indulás előtt láttam rólad valami szalagcímet! Képpel, meg minden.

– Ne aggódj, megbocsátom – veregette vállon a férfi, miközben átvezette egy forgó üvegajtón, és a zsebéből elővett kártyával kinyitott egy másikat. A falon apró réztáblába hirdette; „A kutatócsoport szakmai vezetője és támogatója Janne Hert.”

A zár halk kattanással engedett, a fejük felett az apró piros fény zöldre váltott.

– A változatosság kedvéért jó volt valaki olyannal találkozni, aki nem próbál nyalni – jegyezte meg a botanikus, előreengedve Tormajt.

– Gondolom – bólogatott kifejezéstelen arccal az. – Azért, ha van időd, írd már alá valami cuccomat, lakbérkiegészítőnek tökéletes lenne

A másik nevetett, majd elhúzta a helyiséget elválasztó sötét, nehéz műanyagfüggönyt. Előttük a horizontig ágyások hosszú sorai nyúltak végig, bennük a fejlődés különböző szakaszaiban lévő növények. Voltak sötétebbek, világosabbak, volt, ami már virágzott, de olyan is, ami épphogy csak egy törékeny száracskából állt két levéllel.

Egyetlen fényforrásként a plafonról lelógó lámpák szolgálták, amik sejtelmes, narancsszín ködbe burkoltak mindent.

Valahonnan mintha halk zene szólt volna, de ha azt mondják, a füle csöng, Tormaj azt is elhitte volna. A levegőben terjedő különféle illatok mintha megültek volna a mellkasán, nehézzé téve a légzést.

Néhol emberi szilüettekét látott hajolgatni, kisásókkal, öntözőkannákkal.

Egyikük kivált a többi közül, és odakocogott hozzájuk.

– Merre voltál, ember? – csapta hátba erőteljesen a botanikust.

– Belevetettem magam a tömegközlekedés sűrűjébe. Nem volt kedvem taxizni, tudod mennyire túlárazzák.

– Nem mintha nem engedhetnéd meg magadnak – grimaszolt a másik.

– A gazdag embereknek is a földön kell néha járni – legyintett rá Janne, majd Tormajra mutatott.

– Ellenben nézd csak, kit találtam neked! Tormaj, ez itt Sol – mutatta be őket Janne.

Solnak vakító hófehér haja volt, és alsó hangon is legalább százkilencven centire nőtt meg, így mikor közelebb lépett, hogy szemügyre vegye, Tormaj felnőtt férfi létére úgy érezte, csupán óvodás a másikhöz mérve.

– Na és, mi járatban errefelé? – érdeklődött eközben Sol. – Illegális idebent lenned amúgy, úgyhogy értékelem, hogy meglátogatsz.

– Nem volt olyan nehéz dolga, velem jött be – szólt közbe Janne. – Az állomáson leállt a lába, és felajánlottam neki, hogy ránézel. Belefér?

– Ha te kéred, bármikor – kacsintott Sol, majd teljes figyelmét Tormajra fordította. – Mázlid van, mert értek egyhez s másához. Ülj le kérlek – húzott seperc alatt oda valahonnan egy sámlit. – Valaki hozza ide a szerszámosládám!

Amikor senki nem reagált, csak felsóhajtott.

– Adj egy percet, amíg összeszedem a cuccokat.

Janne törökülésben letelepedett Tormaj elé.

– Nem akarok udvariatlankodni, de neked nincs munkaidőd éppen? – érdeklődött óvatosan az utóbbi.

A tudós legyintett.

– Elvannak nélkülem is, ne aggódj.

– Fura igazából találkozni valakivel, akiről csak szalagcímekeket látsz kajálás közben.

– Negatív a benyomásod?

– Azt hiszem nem annyira. Így élőben nem. Azt el kell ismernem, hogy a cikkek alapján kicsit túlságosan fontoskodónak tűntél.

– Hát igen, a valóságban jobban átjön a sármom, mint online – vigyorodott el Janne. – Meg persze, bármit csinálsz, mindenben lehet kivetnivalót találni.

– Ha már hibák – hajolt közelebb Tormaj, lehalkítva a hangját –, figyelj, lehetne még egy kívánság a lábam mellé?

A botanikus arcára őszinte érdeklődés ült ki, biccentett.

– Csinálnátok valamit a pollenekkel? Pokoli allergiás vagyok.

Janne szeme felcsillant, a lehetőség, hogy a munkájáról beszéljen, jól láthatóan felvillanyozta.

– Na látod, erre már jó ideje próbálunk megoldást találni, de nem ilyen egyszerű a helyzet. Nézd csak meg ezt – tépett le a mellettük lévő ágyásból egy apró, csipkés fehér virágú növénykét. – Tudod micsoda?

Tormaj a fejét rázta.

– Cickafark. A legenda szerint Achilles ezzel gyógyította a bajtársai sebeit, vérzéscsillapító hatása van. Vagy ott van a levendula, ami nyugtatja az idegeket, a fekete üröm úgyszintén. A cikória meg vesetisztító, volt egy hullám pár évvel ezelőtt, amikor mindenki azt itta kávénak, mert nincs benne koffein.

Zsebre tette a kezében tartott virágot.

– Én a munkám során csak a növények ilyesféle természetes adottságait tudom felerősíteni, legyengíteni, vagy keverni. eltüntetni vagy teljesen megváltoztatni semmit sem tudok. Hidd el, ha tehetném, megtenném, mert – a hatás érdekében ő is közelebb hajolt –, nekem is borzasztó allergiám van. Ha lehet, maradjon kettőnk között.

– Nem olyan egetrengető titok – vont vállat Tormaj. – De ahogy gondold.

– Hidd el, az apró titkok is fontossá válnak, ha a pletykalapokban naponta vissza kell olvasnod, hogy mit ettél reggelire. – A hátizsákjából előhúzott egy termoszt, lecsavarta a kupakját. – Kérsz?

– Először elkéssel, aztán még iszol is? Nem vagy ám egy jó példakép – vigyorodott el Tormaj, de már nyúlt is az üvegért.

– És egyből rosszra gondol – csóválta a fejét vitorán a vendéglátó. – Tea. Saját recept.

Tormaj nagyot kortyolt. Az édes ital egyből felmelegítette testét, ami jócskán átfázott az esőtől. Amikor háromnegyed órával később lelépdelt a kutatóközpont lépcsőin, immár a Sol ügyműködésének hála tökéletesen működő protézissel, még mindig érezte a forró fém tapintását a tenyerén.

A lába vidám kék fényvel világította be a vízben úszó járdát, a bal farzsebében egy aláírt papírlap lapult a feltöltött telefon mellett, és a torka sem viszkedett már.
Hazafelé vette az irányt, és kivételesen mindennel elégedett volt.